

SVEČANO ZATVARANJE 76. DUBROVAČKIH
LJETNIH IGARA, 25. KOLOVOZA

Opera gala za bombastičan kraj Igara

Maestro Sebastian Lang-Lessing, talijanski tenor Vittorio Grigolo i gruzijska sopranistica Nino Machaidze

Piše Jana Haluza

Bombastičan kraj ljetne kulturne sezone donio nam je završetak 76. Dubrovačkih ljetnih igara, *Opera gala*, već tradicionalno 25. kolovoza ispred dubrovačke katedrale, uz izravan televizijski prijenos. Čast proteklih godina - pa i ove - pripala je Simfonijskom orkestru Hrvatske radiotelevizije i njegovim gostujućim dirigentima. A kako je onaj najpoznatiji iz svijeta opere, maestro Ivan Repušić, ove godine već imao prigodu dirigitirati na otvorenju i prvom festivalskom programu, za kraj je umjetnička ravnateljica Igara Martina Filjak pozvala svojega dugogodišnjeg suradnika iz Njemačke, maestra Sebastiana Lang-Lessinga. Ozračje je ugrijao temperament tog maestra kojega poznaje cijeli svijet jer djeluje doista na svim kontinentima, poznatog po energičnim interpretacijama.

Pozitivnu energiju i univerzalne emocije prepoznalo je i mnoštvo slušatelja, u gledalištu, ali i uz zaštitne ograde oko koncertnog prostora. Cijela povijesna jezgra, njezini čarobni arhitektonski obrisi pod šarolikim reflektorima, odzvanjali su poznatim opernim melodijama iz pera Verdija, Puccinija, Donizettija, Bellinija, ali i Masseneta, Gounoda, Dvořáka i Rahmanjinova. Naši su simfoničari, odmorni nakon ljetne stanke, zvučali sasvim svježe, poletno, bravurozno, spremno reagirajući na sve geste žustroga maestra.

Najveće ovacije pobrali su probрани gosti, jedan od naših najboljih bas-baritona sa svjetske glazbene scene, Omišanin Marko Mimica, zatim šarmantni talijanski tenor i miljenik opernih ljubitelja diljem svijeta Vittorio Grigolo te „ljepotica nad ljepoticama“ među najboljim svjetskim lirskim sopranisticama, Gruzijka Nino Machaidze, kojoj je ovo bio prvi nastup u Hrvatskoj.

Program su otvorili muškarci. Nakon uvertire iz opere *Sicilijanska večernja*, jedne od rijetkih koju je Verdi skladao na francuskom jeziku, prvi se predstavio Mimica „zagrmljevi“ moćnim, prodornim basom u ariji *Jeana* iz 2. čina opere. Kontrastno lirski zazvučao je Grigolov pjevni tenor u njegovoj hit-ulozi Nemorina iz Donizettijeva *Ljubavnog napitka* - te večeri u obliku „flašice“ pelinkovca s kojom se u nastavku na podij

vratio Mimica kao putujući „nadriliječnik“ Dulcamara predstavivši cijeli operni prizor u duetu.

Koncert je već trajao pola sata kada se publici prvi put predstavila hrvatska debitantica Machaidze, odabravši za nastupnu ariju rijetko izvedenu tužaljku *Chimène* iz 3. čina jednako raritetne Massenetove opere prema Corneilleu - *Le Cid*. Tu je pokazala sve: glas impresivnih mogućnosti, širokog raspona, ujednačene boje i prodorne nosivosti, kao i muzikalnost te kreativnost interpretacije. Da je trenutačno sklona tugovankama, otkrila je i u duetu *Parigi, o cara* iz 3. čina Verdi-jeve *Traviate* u kojemu je svoj stil fraziranja i legata ujednačila s Grigolovom gorljivom raspjevanošću.

Levitirala je između francuskog i talijanskog repertoara, nadovezavši se na eksplozivni Frinin ples iz Gounodova *Fausta* arijom Marguerite o nakitu, da bi se pri kraju koncerta zaustavila na najvećim opernim hitovima poput Rusalkine *Pjesme mjesecu* iz poznate Dvořákové opere ili himne svih opernih pjevačica, *Vissi d'arte* iz Puccinijeve *Tosce*. Zrelost, a istodobno i mladenačku svježinu soprana na pragu koloraturnog i lirskog faha, u dodatku je dokazala i u ariji *O mio babbino caro* iz Puccinijeve opere *Gianni Schicchi*. Velika je to umjetnica kojoj ne treba razglas i voljeli bismo je stoga još jednom u Hrvatskoj uskoro čuti i u *unplugged* verziji.

Najveće je simpatije večeri ipak zadobio dopadljivi Grigolo, jer tenori su i dalje najveći rariteti među glasovima, a njima je s druge strane povjerenje toliko najljepših arija. Od Rodolfa iz Puccinijeve opere *La bohème* (*Che gelida manina*), preko Cavaradossija iz *Tosce*, sve do poznate kancone *O sole mio* Eduarda di Capue među dodacima, ovaj tenor ljepušaste pojave nije štedio glas, išao je do svojih krajnjih granica pa ponekad stigao i do ruba pucanja.

Sasvim na njegovoj razini, ali ozbiljniji u pristupu, bio je naš Mimica, koji je zasjao jednako blistavo kao Rodolfo iz Bellinijeve *Mjesečarke*, Rahmanjinovljevi Aleko i Puccinijev Colline iz *La bohème* (*Vecchia zimarra*). Čestitke prema tome idu svima, kao i ideji organizatora da se svi troje na kraju okupe uz čašu pjenušca i otpjevaju napitnicu *Libiamo* iz Verdi-jeve *Traviate*, dok glumice dramskog dijela Igara iznose festivalsku zastavu iz grada.